

dog i sin Egenskab af Husets Læge. Den lille brun-øjede Mand gik urolig omkring. Han var bekymret for sin Patient paa Grund af den voldsomme Kraftanspændelse, han i denne Tid stadig bød sig selv trods alle hans Formaninger.

Pludselig stod Enslev i Døren, og alle blev tavse. Han havde staaet der et Øjeblik uden at blive bemærket, og Synet af denne opskræmte og raadløse Skare fyldte ham med Lede og Foragt. Men han gjorde Vold paa sit Ansigt, smilte, og gik med hurtige Skridt rundt i Salen og hilste paa »sine Kondolanter«, som han lidt spydigt kaldte dem.

Tilsidst stod han midt i Salen under Lysekronen og holdt en kort Tale, hvori han bad sine Venner om ikke at misunde Dagens Helte deres Triumf. Den var købt for Blodpenge, og den Mindesten, Historien engang vilde rejse over denne Sejr, blev en Skamstøtte.

»Men nu Godnat, mine Herrer! Jeg har mit Blad at passe og maa ind til mit Skrivebord.«

Paa Vejen tilbage til Arbejdsværelset vilde først Frk. Evaldsen og siden Bjerreby opholde ham. De blev begge barskt afviste. Derimod sendte han Bud efter Professor Bendix, der just stod med Overtøjet paa for at gaa.

Han sad tilbagekastet i sin Skrivebordsstol, da Lægen stille kom ind.